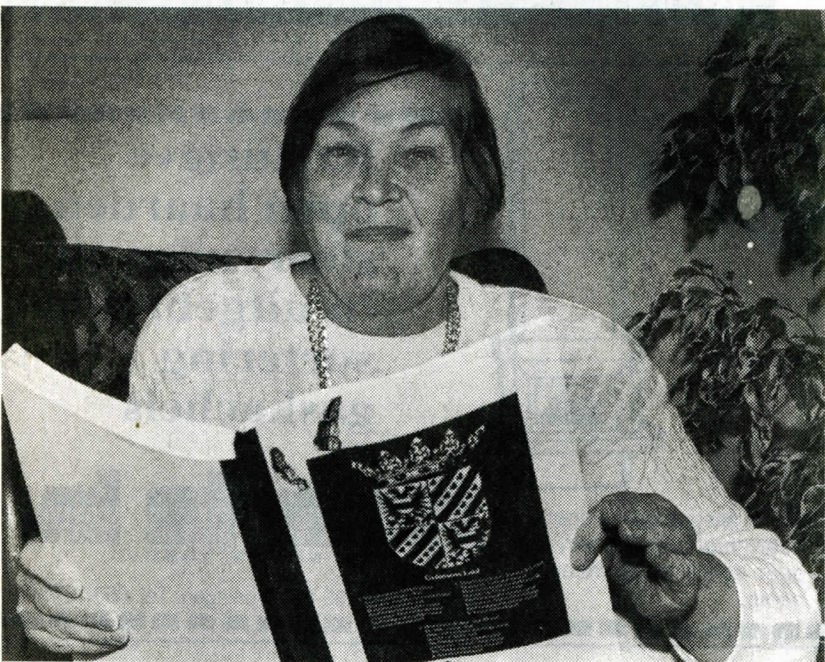

Geertje Holtjer uit gevoelens in gedichten:

"IK VOEL ME RIJK MET ZO'N TOEGIFT IN MIJN LEVEN"

Geertje Holtjer is een bijzondere vrouw met een groot hart. Ze behoort zeker niet tot de "vogels in een kooitje" zoals ze haar medemensen ziet. Haar hele leven heeft ze klaar gestaan voor anderen, maar twee jaar geleden heeft ze dat deel van haar leven afgesloten: "ik heb een boek dichtgeslagen en opende weer een nieuw boek."

Dat ze zich in deze termen uitlaat is bepaald geen toeval. De kentering die in haar leven kwam, heeft erin geresulteerd dat ze haar gevoelens eigenlijk alleen nog uit in de vorm van gedichten. Naast een grote reeks van kindergedichten -haar grote voorliefde daarvoor komt mede voort uit het opvoeden van 10 kinderen- schrijft G.M.Holtjer(61) ook andere gedichten, veelal in het Gronings dialect. Opvallend daarbij lijkt haar voorkeur voor de natuur, maar Geertje Holtjer blijkt een echt natuurmens te zijn.

Haar mooiste gedicht vindt ze:

*O lelie in't woater
hou komst wel zo mooi?
zo gewoon zunder opsmuk
of aandere tooi
voak heb'k die bewonderd
en doar bie hek dacht
o schoonste der bloumen
hou komst aan die pracht*

Geertje Holtjer was al eens te beluisteren met enkele gedichten bij Imca Marina op Radio Noord. Een groot deel van haar werk heeft ze inmiddels gebundeld, voor zichzelf welteverstaan.

voelde de rust in mezelf. 'k Heb een boek dichtgeslagen waar velen een regel in schreven en opende een nieuw boek dat ik met blijdschap tegemoet zag.

Dit bèn ik. Waarom zou ik iemand nog iets vertellen? Er is geen mens dat luistert, niemand heeft tijd, zeker niet voor andermans ellende. Ik heb me gedistantieerd van de mensen, ben ook anders. Ik straal nog blijdschap uit. Of ik me al dan niet ellendig voel, hou ik voor mezelf. Mijn visie is ook niet belangrijk voor een ander, 't past toch vaak niet in z'n straatje. Ik heb altijd geprobeerd te helpen, maar Geertje past ervoor."

Het nieuwe boek waarover Geertje Holtjer rept is er ook letterlijk gekomen, want zij heeft verhalen en een groot aantal gedichten geschreven. Bladerend door dat boek met veel gedichten over de natuur, een boek dat ze overigens voor zichzelf heeft gemaakt, zegt ze:

"Ik ben een natuurmens, behoor tot de aardgebonden mensen. Ik vergelijk mijzelf weleens met de aarde. Hoe

dels gebundeld, voor zichzelf welteverstaan.

Jarenlang vond Geertje Holtjer als moeder van een gezin met 10 kinderen geen tijd voor zichzelf. Toch wist ze als kind al, dat ze in staat was met woorden meer te doen dan de gemiddelde mens:

"Wanneer ik als kind een opstel had gemaakt, moest ik alle klassen bij langs om het te laten lezen. 'k Zat op de Sionsschool in de klas bij meneer Peereboom, de hoofdmeester. Maar ik had niet zo'n hoge pet op van mezelf, vond het ook niks bijzonders, 't is iets dat je hebt meegekregen net als je stem. De meester zei eens tegen mijn moeder 'dit meisje moet zangles hebben, ze heeft een stem zo zuiver als glas.' De meester was zelfs bereid om de kosten te betalen, maar 't kwam er niet van.

Toen 'k begin twintig was heb ik nog twee jaar gezongen met een band, nadat mijn eerste kind kwam bleef ik thuis. 't Is misschien wel jammer dat ik er niet meer mee heb gedaan, want ik heb een goede kopstem. Mijn voorkeur gaat nog steeds uit naar opera en operette, maar acht gulden in de week om lid te zijn van een koor, kan ik niet betalen. Ik heb een uitkering van 1230 gulden in de maand. Ik besta, maar ik leef niet. Ik leef alleen vanuit mijn eigen gelukkige gevoel van mens-zijn. Ik ben wakker, heb van hoog tot laag geleefd. Ik leef nu op mijn manier! Vanmorgen liep ik nog te zingen op het Overwinningsplein, zei er iemand tegen me 'dat hoor je niet veel meer.' Ik doe het gewoon omdat ik er plezier in heb. Ik zoek overal het plezierige in, 'k heb mijn ogen gekregen om al wat lieflijk is te vergaren. Waar armoede is, hielp ik altijd met mijn beetje. Waar ziekte was, heb ik altijd geholpen. Nu is het echter zo: de energie die ik heb, is voor mezelf."

De kentering in haar leven kwam zo'n jaar of twee terug. "Bewustwording" is het woord dat Geertje Holtjer zelf gebruikt, maar in haar verhaal klinkt toch wel degelijk teleurstelling in haar medemens door:

"Altijd heb ik andermans ellende mee op mijn schouders genomen. 'Leun maar even op mij' heb ik altijd gezegd, ik heb nou eenmaal zo'n groot hart. We moeten toch allemaal door het leven?! Maar je krijgt helemaal niks terug! Waarschijnlijk omdat ze denken dat ik een doetje ben.

Mijn hele leven heb ik achter mijn kinderen gestaan, 'k heb ze power gegeven, heb alles er uit willen halen wat er inzat.

Twee jaar geleden dacht ik: nu is het aan mij. Ik ben anders gaan leven,

"Ik ben een natuurmens, behoor tot de aardgebonden mensen. Ik vergelijk mijzelf weleens met de aarde. Hoe gaan ze met de aarde om? Ze halen de aarde leeg, 't zelfde als mij is overkomen. Geestelijk en lichamelijk hebben ze me leeggehaald, totdat het bij mij tot een uitbarsting kwam. De aarde zal ook reageren met zo'n uitbarsting, een aardbeving.

Hier in mijn flat voel ik me niet prettig, daar word ik simpel van. Als ik in een auto zit, mis ik al de verbondenheid met de aarde. Als ik totaal leeg ben, pak ik mijn fiets en ga er op uit; ik wil geen vogel in een kooitje zijn. Dan laad ik me weer op.

Alles in de natuur heeft mijn interesse, 'k kijk rustig even tussen en onder de bosjes om te kijken hoe het leven daar is.

Als ik weer geboren word -dat gebeurt zeker, want mijn geest is nog niet zo oud- dan hoop ik dat het als kat is. Zo voel ik me nu ook. Ik heb aan één pels genoeg, weet van mezelf dat ik uitstraling heb net als een kat. Mijn dochter zegt altijd 'een mysterieuzer mens als jou is er niet'. In de Chinese Horoscoop ben ik een aap, vandaar dat ik ook zo beweeglijk ben. Mijn energie raakt niet op, maar die steek ik nu alleen nog in mijn gedichten."

Naast de natuur heeft Geertje Holtjer een grote voorliefde voor kinderen. Dat ze zelf moeder is van tien kinderen heeft daar natuurlijk alles mee te maken:

"Veel volwassenen maken de fout dat kinderen naar hen moeten leven. Je moest juist achter kinderen gaan staan, ze leren leven in deze wereld. Ze zijn hier niet om te begeren of te bezeren.

Kinderen moeten veel leren, maar het belangrijkste -hun eigen lichaam- kennen ze niet. Kinderen leren dat een plus een twee is, maar wat ben ik er wie ben ik, wordt nauwelijks naar gekeken. Eigenlijk heeft ieder soort mens -ik ben nogal geïnteresseerd in de astrologie- ander voedsel nodig! Al die agressiviteit is een gevolg van verkeerde voeding. We moeten terug naar de natuur, maar dat kan niet meer, dus het zal nooit meer beter worden.

Ik heb 10 kinderen gehad en als er weer één tussen mijn benen lag, was 't niet zo dat ik dacht 'ik heb er weer één'. Ik zag mijn rol meer als begeleider. Aan die grote mensen die nu rondlopen heb ik meegeholpen, ik ben dus maar heel nederig. Ik vind het geweldig wat me is overkomen, zou't zo weer overdoen. En dan nu nog zo'n toegift, ik ben weer rijk! Ik leef voort in de kinderen die op de wereld rondlopen, maar mijn rotzooi mag ik niet bij ze neerleggen. Mijn gevoelens, die verwerk ik zelf en een psychiater heb ik daarbij niet nodig."